

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัย เรื่องการศึกษาวิเคราะห์คำย่อไทยและคำย่อจีนที่ปรากฏในสื่อสิ่งพิมพ์ ไทย - จีน ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

2.1 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสาร

2.2 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา

2.2.1 ความหมายและความสำคัญของภาษา

2.2.2 ลักษณะของภาษา

2.2.3 การใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์

2.3 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำย่อ

2.3.1 ความหมายและความสำคัญของคำย่อ

2.3.2 ลักษณะของคำย่อในภาษาไทยและภาษาจีน

2.3.3 การใช้คำย่อในหนังสือพิมพ์ไทยและจีน

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำย่อในภาษาไทยและภาษาจีน

2.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบภาษาไทยและจีน

2.4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบคำย่อของภาษาจีนกับภาษาอื่น

โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสาร

ความหมายของการสื่อสาร มีนักวิชาการให้คำจำกัดความไว้ดังนี้

สวนิต ยมาภัย (2546 : 16) กล่าวว่า การสื่อสาร หมายถึง การนำเรื่องราวต่าง ๆ ที่เป็นข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น หรือความรู้สึก โดยอาศัยเครื่องนำไปโดยวิธีใดวิธีหนึ่งให้ไปถึงจุดหมายปลายทางที่ต้องการจนทำให้เกิดการกำหนดรู้ความหมายแห่งเรื่องราวนั้นร่วมกันได้ โดยมี“ภาษา” เป็นหัวใจสำคัญในการสื่อสาร

กิตติมา สุรสนธิ (2541 : 1) กล่าวว่า การสื่อสาร คือ การสร้างความร่วมมือ และความคล้ายคลึงกัน ความคล้ายคลึงกัน ระหว่างผู้ส่งสาร และผู้รับสาร ซึ่งทั้งสองฝ่ายจะต้องมีวัตถุประสงค์ใน

การสื่อสารที่สอดคล้องต้องกัน การสื่อสารจึงจะประสบความสำเร็จ การสื่อสารแต่ละประเภทนั้น จะมีลักษณะประโยชน์ และข้อจำกัด ในการใช้ที่แตกต่างกันไป

พัชนี เชยจรรยา, เมตตา วิวัฒนากุล และ ธีรพันธ์ อนวัชศิริวงศ์ (2541 : 5) กล่าวว่า การสื่อสารเป็นการสื่อความหมายในทางหนึ่งทางใด และมีลักษณะการส่งและรับสาร ไม่ว่าจะป็นภายในตัวเอง ระหว่างผู้หนึ่งกับผู้หนึ่ง หรือระหว่างกลุ่มกับกลุ่มภายในบริบทหรือสภาพแวดล้อมหนึ่ง ๆ สำหรับบุคคลแล้ว การสื่อสารทำหน้าที่ สร้างรูปแบบโลกของบุคคล กำหนดว่าบุคคลนั้น ๆ อยู่ในตำแหน่งใดเมื่ออยู่ร่วมกับผู้อื่น และช่วยให้บุคคลสามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ศุภรัศมี ฐิติกุลเจริญ (2544 : 2) กล่าวว่า การสื่อสารจะต้องอาศัยภาษาในการสื่อความหมาย จากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร ภาษาในที่นี้จะรวมทั้งภาษาที่เป็นคำพูด ได้แก่ ภาษาพูด ภาษาเขียนของชนชาติต่าง ๆ และภาษาที่ไม่ใช่คำพูด ได้แก่ สัญลักษณ์ สัญลักษณ์ต่าง ๆ หรืออากัปกิริยา

สมควร กวียะ (2545 : 1) กล่าวว่า การสื่อสารมิใช่การส่งสารเพื่อก่อให้เกิดผลตามเจตนาธรรมณ์ของผู้ส่งสาร แต่ยังหมายรวมถึง การรับสาร การป้อนกลับปฏิสัมพันธ์หรืออันตรกิริยาระหว่างผู้ส่งสารทั้งสองฝ่าย นำไปสู่ความรู้ ความเข้าใจร่วมกันในความหมาย อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลาย ๆ อย่าง

เบโร (Berlo, 1960 : 7) กล่าวว่า การสื่อสาร หมายถึง การแสวงหาวิธีการชักจูงใจที่พึงมีอยู่ทุกรูปแบบ

กูเรน เวท์ออฟ และโดล์เจอร์ (Gouran, Wiethoff, & Doelger. 1994 : 6) กล่าวว่า การสื่อสารคือ การผลิตสารอย่างตั้งใจ และมีการถ่ายทอดสารจากบุคคลหนึ่งไปยังบุคคลหนึ่ง หรือ หลาย ๆ คน เมื่อผู้รับสารได้รับสารแล้ว จะทำการแปลสารให้เข้าใจตรงตามกับผู้ส่งสารต้องการ ก็ถือว่าการสื่อสารประสบความสำเร็จ แต่หากผู้ที่รับสารแปลสารไม่ตรงตามความหมายของผู้ส่งสารต้องการ การสื่อสารก็ล้มเหลว

สรุปได้ว่า การสื่อสารคือ การถ่ายทอดสารไปยังบุคคลหนึ่งหรือหลาย ๆ คน โดยมี “ภาษา” เป็นหัวใจสำคัญของการสื่อสาร นำไปสู่ความเข้าใจความหมายร่วมกัน จึงเห็นได้ว่าภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญอย่างยิ่งในการสื่อสารของมนุษย์

2.2 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา

2.2.1 ความหมายและความสำคัญของภาษา

แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความหมายและความสำคัญของภาษา มีดังต่อไปนี้

1) ความหมายของภาษา อาจแยกได้เป็นความหมายโดยอรรถและความหมายโดยปริยาย ดังนี้
จินดา เสงสมบูรณ์ (2542 : 1-3) อธิบายความหมายโดยอรรถว่า ภาษา หมายถึง

1. เครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการของมนุษย์ เครื่องมือดังกล่าวอาจได้แก่ เสียงพูด เสียงสัญญาณต่าง ๆ รูปภาพ แผนภูมิ ตัวอักษร ท่าทาง ฯลฯ การใช้เครื่องมือดังกล่าวจะขึ้นอยู่กับข้อตกลงในกลุ่มชนซึ่งผู้ใช้จะต้องเรียนรู้ เพื่อทำความเข้าใจกันได้

2. การติดต่อ การสื่อความรู้สึก ฯลฯ ในหมู่สัตว์ด้วยกัน ได้แก่ การใช้เสียงท่าทาง ฯลฯ

3. วิชาการแขนงหนึ่ง ว่าด้วยการศึกษาภาษาในแง่มุมต่าง ๆ กัน เช่น ศึกษาเพื่อให้มีทักษะมีความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน หรือศึกษาเพื่อรู้ระเบียบ โครงสร้างของภาษา ฯลฯ

ความหมายโดยปริยาย เป็นความหมายเชิงเปรียบเทียบ ภาษา อาจหมายถึงถึง

1. ความรู้ความเข้าใจ ความมีทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน เช่น เด็กคนนี้ ภาษาดี เธอคนนี้พูดไม่รู้ภาษา

2. กลุ่มชน เผ่าหรือชนชาติ เช่น นุ่งห่ม และแต่งตัวตาม ภาษา สำเนียงส่อภาษากริยา ส่อสกุล

3. ระเบียบ แบบแผน แบบอย่าง เช่น ทำงานภาษาอะไร

อุดม วโรตม์สถิตยัตต์ (2537 : 1) กล่าวว่า ภาษาเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่มนุษย์สร้างขึ้นมา ภาษาเป็นเครื่องมือที่มีค่ายิ่งสำหรับมนุษย์ แต่ภาษานั้นอาภัพ เพราะมนุษย์ไม่ผู้จะเห็นคุณค่าและความสำคัญของภาษา หลายคนคิดว่า มันเป็นสิ่งที่ได้มาง่ายๆ เป็นสิ่งที่สัมผัสได้ตั้งแต่เกิด จึงไม่ผู้จะทูลถนอมหรือรักษาไว้ ไม่รู้ก็รื้อภาษาในโลกนี้ที่สูญหายไปอย่างน่าเสียดาย แต่ไม่เคยเห็นใครสักคนที่ยอมเสียน้ำตาให้ภาษาเหล่านั้น ทุกภาษาถูกอิทธิพลทางวัฒนธรรมทางการเมือง เศรษฐกิจ และทางสังคมบีบบังคับให้คล้อยตามภาษาอื่น จนหาภาษาที่บริสุทธิ์อย่างแท้จริงไม่ได้ หลายสิ่งหลายอย่างมนุษย์เรียกร้องความบริสุทธิ์ แต่สำหรับภาษา กลับเห็นว่าความไม่บริสุทธิ์เป็นพัฒนาการที่น่าชื่นชม บางคนถึงกับพยายามจะให้การออกเสียงคำในภาษาของตนเป็นการออกเสียงเช่นเดียวกับคำของภาษาอื่น หรือแม้แต่ต้องการให้ไวยากรณ์ในภาษาของตนมีกฎเกณฑ์อย่างไวยากรณ์ภาษาอื่น ความคิดอย่างนี้เป็นความคิดที่น่าสงสารยิ่ง ดูจะเป็นความคิดที่อยากจะเป็นทาสผู้อื่นอยู่เสมอ

ราตรี ธีนวารชร (2537 : 2) กล่าวว่า ถ้าพิจารณาความหมายของภาษาอย่างถี่ถ้วนลึกซึ้ง จะพบว่า แท้ที่จริงภาษาคือความคิดของ มนุษย์นั่นเอง โดยมนุษย์สมมติความคิดซึ่งเป็นนามธรรม ออกมาเป็นรูปธรรมคือ ‘สัญลักษณ์’ ซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญและเป็นระบบ คือ ประกอบด้วยเสียงและความหมาย มนุษย์จะใช้ภาษาในการสื่อสารความคิด ความรู้สึกอารมณ์ ความรู้ ฯลฯ ของ

คนเพื่อสร้างความเข้าใจระหว่างผู้ส่งสาร อาจเป็นผู้พูดหรือผู้เขียน กับผู้รับสาร อาจเป็นผู้ฟังหรือผู้อ่านให้เข้าใจซึ่งกันและกัน ชาติใดมีความเจริญทางวัฒนธรรมก็จะรู้จักสร้างสัญลักษณ์คือตัวอักษร ออกมาใช้เป็นภาษาประจำชาติของตน สำหรับประเทศไทย ชาวไทยทุกคนควรรำลึกถึงพระมหากษัตริย์คุณของพ่อขุนรามคำแหงมหาราช ที่ทรงประดิษฐ์อักษรไทยขึ้นใช้แทนเสียงต่าง ๆ ในภาษาไทย เมื่อ พ.ศ. 1826 และทรงจารึกหลักฐานขึ้นแรกที่มีคุณค่าทางภาษา วรรณกรรม ประวัติศาสตร์ และโบราณคดีของชาติไทยในปี พ.ศ. 1835 แต่สำหรับชาติที่ยังไม่มีอักษรประจำชาติใช้ก็พยายามที่จะสร้างอักษรขึ้นใช้แทนเสียงในภาษา เช่น ขณะนี้ประเทศมาเลเซียกำลังสร้างภาษา ซึ่งเขาเรียกว่า บาหะซาร์ (Bahasar) ขึ้น โดยประยุกต์วิชาภาษาศาสตร์เข้าช่วยในการสร้างอักษร บาหะซาร์ดังกล่าว แต่บางชาติที่ยังไม่มีอักษรหรือสัญลักษณ์แทนเสียงขึ้นใช้ นักภาษาศาสตร์ก็สามารถศึกษาภาษานั้น ๆ ได้โดยเขาจะบันทึกเสียงของภาษานั้น ๆ มาศึกษาในระดับต่าง ๆ ที่สำคัญ ของภาษา เริ่มจากเสียง หน่วยเสียง คำ ตามลำดับจนถึงประโยค และไวยากรณ์ ตลอดจนความหมายของภาษานั้น ๆ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546 : 822) ให้ความหมายของภาษาว่า “ถ้อยคำที่ใช้พูดหรือเขียนเพื่อสื่อความของชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เช่น ภาษาไทย ภาษาจีน หรือเพื่อสื่อความเฉพาะวงการ เช่น ภาษาราชการ ภาษากฎหมาย ภาษาธรรม ; เสียง ตัวหนังสือ หรือกิจการที่สื่อความได้ เช่น ภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษาท่าทาง ภาษามือ คนหรือชาติที่พูดภาษานั้น ๆ เช่น มอญ ลาว ทวาย ญุ่งห่มและแต่งตัวตามภาษา”

2) ความสำคัญของภาษา มีดังต่อไปนี้

1. ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารของมนุษย์ มนุษย์ติดต่อกัน ได้ เข้าใจกันได้ก็ด้วยอาศัยภาษาเป็นเครื่องช่วยที่ดีที่สุด

2. ภาษาเป็นสิ่งช่วยยึดให้มนุษย์มีความผูกพันต่อกัน เนื่องจากแต่ละภาษาต่างก็มีระเบียบแบบแผนของตน ซึ่งเป็นที่ตกลงกันในแต่ละชาติแต่ละกลุ่มชน การพูดภาษาเดียวกันจึงเป็นสิ่งที่ทำให้คนรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกัน มีความผูกพันต่อกันในฐานะที่เป็นชาติเดียวกัน

3. ภาษาเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ และเป็นเครื่องแสดงให้เห็นวัฒนธรรมส่วนอื่น ๆ ของมนุษย์ด้วย เราจึงสามารถศึกษาวัฒนธรรมตลอดจนเอกลักษณ์ของชนชาติต่าง ๆ ได้จากศึกษาภาษาของชนชาตินั้น ๆ

4. ภาษาศาสตร์ มีระบบกฎเกณฑ์ ผู้ใช้ภาษาต้องรักษากฎเกณฑ์ในภาษาไว้ด้วย อย่างไรก็ตาม กฎเกณฑ์ในภาษานั้น ไม่ตายตัวเหมือนกฎวิทยาศาสตร์ แต่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติของภาษา เพราะเป็นสิ่งที่มนุษย์ตั้งขึ้น จึงเปลี่ยนแปลงไปตามกาลสมัยตามความเห็นชอบของส่วนรวม

5. ภาษาเป็นศิลปะ มีความงดงามในกระบวนการใช้ภาษา กระบวนการใช้ภาษานั้น มีระดับ

และลีลา ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ หลายด้าน เช่น บุคคล กาลเทศะ ประเภทของเรื่อง ฯลฯ การที่จะเข้าใจภาษา และใช้ภาษาได้ดีจะต้องมีความสนใจศึกษาสังเกตให้เข้าถึงรสของภาษาด้วย (จรัลวิไล จรุงโรจน์. 2555 : ออนไลน์)

1. ภาษาในฐานะเป็นเครื่องมือสื่อสาร การสื่อสารจะประสบผลสำเร็จได้จะต้องมีภาษาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ เนื้อหาของสารจะไม่สามารถถ่ายทอดได้ถ้าไม่มีภาษา จึงอาจกล่าวได้ว่าภาษาคือตัวนำสาร ภาษาที่ผู้ส่งสารและผู้รับสารใช้จะดีหรือไม่ดีขึ้นอยู่กับทักษะในการสื่อสาร ถ้าผู้ส่งสารเลือกใช้ภาษาในการเสนอสารที่เหมาะสมกับผู้รับสาร ในด้านความรู้และทักษะการใช้ภาษา จะทำให้เกิดการรับรู้และเข้าใจตรงกัน

2. ภาษาในฐานะเป็นเครื่องมือสืบค้น ประสบการณ์และความคิดเห็นของมนุษย์ แต่อดีตจนถึงปัจจุบัน สามารถประมวลเป็นความรู้ เวลาผ่านไปความรู้เพิ่มพูนขึ้นเรื่อย ๆ ความรู้ทั้งหลายนี้คนรุ่นปัจจุบันเรียนรู้ได้โดยอาศัยภาษาเป็นเครื่องมือช่วยให้มนุษย์สามารถถ่ายทอดความรู้ความคิดแก่กัน (ทัศนีย์ กระจ่างอินทร์. 2534 : ออนไลน์)

ดังนั้น “ภาษา” ในความหมายของนักภาษาศาสตร์จะพิจารณาเสียงพูด หรือ ภาษาพูด เป็นสำคัญ

Jin Yue Lin (1983 : 2) กล่าวว่า ภาษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่งของมนุษย์ ภาษาทำให้มนุษย์กับมนุษย์ติดต่อกันได้ ทำให้มนุษย์รู้จากสิ่งอื่น ๆ ได้ และยังทำให้มนุษย์บันทึกวัฒนธรรม และรู้จากวัฒนธรรมได้อีกด้วย ภาษาเป็นลักษณะสำคัญอย่างหนึ่งของชนชาตินั้น

จากทั้งหมดที่กล่าวมา สรุปความหมายได้ว่า ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการของมนุษย์ การติดต่อ การสื่อความรู้สึก ภาษาเป็นสื่อให้ติดต่อกัน และทำให้วัฒนธรรมอื่น ๆ เจริญขึ้น และทำให้สังคมเราได้พัฒนามากขึ้นด้วย และลักษณะของภาษาเป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งของภาษา

2.2.2 ลักษณะของภาษา

แนวคิดเกี่ยวข้องกับลักษณะของภาษา มีดังต่อไปนี้

ภาษาช่วยสื่อความคิดและสร้างความเป็นหนึ่งเดียวของสังคม มนุษย์ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความคิด ความรู้ ทัศนคติ อารมณ์ และความรู้สึกของบุคคลหนึ่งไปสู่อีกบุคคลหนึ่ง เริ่มตั้งแต่การสื่อสารเพื่อตอบสนองความต้องการในปัจจุบันพื้นฐานของมนุษย์ ภาษาสามารถพัฒนามนุษย์ทั้งในด้านสติปัญญา ด้านคุณธรรม และด้านจริยธรรม ภาษาจะสามารถกำหนดอนาคตของมนุษย์ได้จากการที่มนุษย์ใช้ภาษาในการวางแผนงานต่าง ๆ ล่วงหน้าภาษาที่บำรุงจิตใจและไม่ชักนำไปในทางเสื่อม ตรงกันข้าม กลับจะช่วยจิตใจให้มีความมั่นคงและยกระดับสูงขึ้น ลักษณะทั่วไปของ

ภาษาที่ช่วยจรรโลงใจคือ เป็นภาษาที่มีความงามในด้านเสียงสัมผัสและกลวิธีการเรียบเรียง มีเนื้อหาที่สร้างความบันเทิงใจ หรือมีเนื้อหาแสดงแง่คิดหรือปรัชญาชีวิตที่ลึกซึ้ง (เฉลิมลาภ ทองอาจ. 2554 : ออนไลน์)

ประภาศรี สีอำไพ (2534 : 19) กล่าวว่า ภาษาต่าง ๆ ย่อมยืมคำจากภาษาอื่นมาใช้แต่ยังคง อัจฉริยะลักษณะของภาษาของตนไว้ เช่น ภาษาไทยนำคำมาจากภาษาบาลี สันสกฤต เขมร ฯลฯ นำมาเขียนและออกเสียงให้เหมาะสมกับคนไทย ภาษาไทยจึงมีทั้งภาษาไทยเดิมและคำที่นำมาจากภาษาต่างประเทศ แต่มีลักษณะพิเศษหรือเอกลักษณ์ของตนเอง ทั้งลักษณะการใช้คำและจังหวะเสียงภาษาไทย ตัวอย่างเช่นคำว่า ปฏิบัติ และรัฐบาล ไทยใช้ว่า ปฏิบัติ และรัฐบาลเพื่อให้เสียงสนิทในภาษาไทย คำคำซ้ำซ้อนออกเพื่อความฉลวยและสะดวกในการเขียน

ประยูทธ กุศลสาร (2550 : 7-8) กล่าวว่า ลักษณะทั่วไปของภาษา สรุปโดยย่อได้ดังนี้คือ ภาษาเป็นวัฒนธรรม ภาษาย่อมเกิดจากการเรียนรู้ ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับสื่อสาร ภาษาย่อมมีโครงสร้าง โครงสร้างและองค์ประกอบทุกส่วนของภาษาย่อมมีความสัมพันธ์กัน ภาษาย่อมมีโครงสร้างแตกต่างกัน ภาษาย่อมไม่มีกฎเกณฑ์ที่แน่นอนตายตัว ทุกภาษาย่อมมีค่าแห่งความเป็นภาษาเท่าเทียมกัน ภาษามีระดับ ภาษาเป็นวิทยาศาสตร์ ภาษาย่อมมีการเปลี่ยนแปลงเป็นธรรมดา ภาษาย่อมมีความหมาย ภาษาที่แท้จริงคือเสียงของมนุษย์เท่านั้น สังคมเป็นตัวกำหนดภาษา ภาษามีลักษณะพิเศษ

อุดม วโรตม์สถิต (2547 : 23) กล่าวว่า ลักษณะทั่วไปของภาษา สรุปโดยย่อได้ 9 ประการคือ 1. ภาษาเป็นกลุ่ม (SET) ของเสียง 2. ภาษามีลักษณะที่ทำนายล่วงหน้าไม่ได้ ให้เหตุผลไม่ได้ว่าทำไมจึงใช้คำหนึ่งแทนสิ่งของชนิดหนึ่ง 3. ภาษามีระบบและมีกฎเกณฑ์ 4. ภาษา มีความหมาย 5. ภาษาแต่ละภาษาย่อมมีความสมบูรณ์ในตัวเอง 6. ภาษามีลักษณะเป็นสากล (universal) 7. ภาษาเป็นลักษณะทางสังคม 8. ภาษานั้นมีจำนวนประโยคไม่รู้จบ 9. ภาษามีลักษณะที่ว่าคำหนึ่งใช้แทนที่ (substitute) คำอื่นที่เป็นคำพวกเดียวกัน เพื่อให้เกิดความหมายที่แตกต่างกันได้

1. ภาษามีโครงสร้าง โครงสร้างของภาษาประกอบด้วยเสียง และความหมายกล่าวคือ เสียงพูดของมนุษย์ที่เปล่งออกมาด้วยความตั้งใจ และมีความหมายที่กำหนดแน่นอน จึงนับเป็นภาษา ดังนั้น เสียงละเมอจึงไม่นับเป็นภาษา เสียงหัวเราะ ไอ เสียงกระแอม ก็ไม่นับเป็นภาษาเพราะไม่มีความหมายที่กำหนดแน่นอนลงไป

2. ภาษามีระบบ ภาษาแต่ละภาษาจะมีระบบกฎเกณฑ์ที่แน่นอนในตัวเอง มนุษย์สามารถใช้ภาษาสื่อความเข้าใจกับบุคคลอื่น ๆ ได้โดยที่เขาได้เรียนรู้และเข้าใจ ระบบกฎเกณฑ์ในภาษานั้น ๆ ก่อนถ้าใช้ผิดระบบก็อาจไม่เข้าใจกัน

3. ภาษาเป็นสิ่งสมมุติ เสียซึ่งมนุษย์เปล่งออกมาและมีความหมายนั้น เป็นสิ่ง สมมุติขึ้นมา เพื่อใช้แทนความหมายตามต้องการและใช้สืบทอดต่อกันมาเป็น วัฒนธรรม ในบางครั้งเราจึงไม่สามารถหาเหตุผลได้ว่า ทำไมจึงเรียกสิ่งต่าง ๆ ว่าอย่างนั้น อย่างนี้

4. ภาษามีลักษณะเป็นสังคม กล่าวคือ

4.1 ภาษาเกิดจากการเรียนรู้

4.2 ภาษาเป็นวัฒนธรรมของมนุษย์

4.3 ภาษาแต่ละภาษามีหลายกลุ่ม หลายระดับ

4.4 ภาษามีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

4.5 ภาษามีจำนวนประโยคไม่รู้จบ (จรัลวิไล จรุงญโรจน์. 2555 : ออนไลน์)

สรุปได้ว่า ภาษามีลักษณะคือสัจนิยมอย่างหนึ่ง กล่าวคือมนุษย์คิดคำขึ้นกำหนดความหมายตามแต่จะนิยมในหมู่นั้น ภาษาต่าง ๆ ย่อมยืมคำจากภาษาอื่นมาใช้แต่ยังคงอักษนะลักษณะของภาษาของตนไว้ และภาษาต้องอยู่กับมนุษย์สังคม ถ้าสังคมพัฒนามากขึ้น ภาษาที่พัฒนาด้วยกัน และภาษาจะตามสังคมเสียหายไปได้เหมือนกัน ทุกสังคมต้องมีภาษาของตัวเอง ภาษาให้บริการต่อสังคม ภาษาเป็นเครื่องมือการติดต่อของมนุษย์ สัตว์อื่น ๆ ไม่มีภาษา มนุษย์เรายังมีภาษาพูดและภาษาเขียนด้วย และมีคำย่อที่ปรากฏในภาษาเขียนมาก โดยเฉพาะในหนังสือพิมพ์

2.2.3 การใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์

ภาษาที่ใช้ในหนังสือพิมพ์มีความหลากหลาย ถือว่าเป็นแบบแผน มีผู้กล่าวถึงการใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์ไว้ ดังนี้

งาน วิบูลย์ศรี และดวงทิพย์ วรพันธุ์ (2527 : 28-29) กล่าวว่า สิ่งที่สร้างอิทธิพลให้แก่หนังสือพิมพ์คือ ถิ่นการใช้ภาษาในการเสนอข่าว ถึงแม้การใช้ภาษาของหนังสือพิมพ์ในบางครั้งไม่เอื้อต่อความเจริญหรือคุณธรรมของส่วนรวม แต่ก็มีผู้อ่านจำนวนมากไม่น้อยเชื่ออย่างสนิทใจ ในขณะที่เดียวกันก็มีผู้ที่รู้สึกไม่พอใจหรือโกรธแค้นซึ่งซังตามไปด้วย นอกจากนี้ยังมีผู้อ่านเป็นจำนวนมากได้ยอมรับเอาภาษาในหนังสือพิมพ์มาใช้ในชีวิตประจำวัน โดยเป็นความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ส่วนผู้อ่านบางคนก็ได้นำไปใช้ด้วยความเคยชิน บางคนก็เห็นว่า การใช้ภาษาตามหนังสือพิมพ์เป็นสิ่งที่โก้เก๋ทันสมัย ซึ่งจะเป็ผลเสียต่อเอกลักษณ์ของภาษาไทยโดยปริยาย

สนิท ตั้งทวี (2528 : 50) กล่าวว่า ภาษาเขียนที่ปรากฏในสิ่งพิมพ์ต่างๆ นั้นจะเป็นแบบอย่างให้ผู้อ่านใช้ตามไปโดยไม่รู้ตัว ปัจจุบันนี้ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนที่ใช้กันอยู่ในหมู่นักเรียน นิสิต นักศึกษา และประชาชนทั่วไป มักจะได้รับแบบอย่างจากภาษาของสื่อมวลชน

สนั่น ปัทมทิน (2535 : 87) กล่าวว่า ภาษาในหนังสือพิมพ์มีบทบาทและอิทธิพลในทางให้

การศึกษาแก่ประชาชนทุกระดับทั้งในและนอกสถานศึกษา จึงเป็นหน้าที่ของหนังสือพิมพ์ที่จะต้องเอาใจใส่ในการใช้ภาษาอย่างรอบคอบและระมัดระวัง โดยยึดถือเอาความถูกต้องเป็นหลักตลอดไป เพื่อช่วยเผยแพร่ให้ภาษาไทยมีเอกภาพได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

มาลี บุญศิริพันธ์ (2537 : 89) กล่าวว่า การใช้ภาษาในการเขียนข่าวผู้สื่อข่าวต้องใช้ภาษาเข้าใจง่ายสำหรับผู้อ่านระดับธรรมดาสามัญ การใช้ภาษาที่ยุ่งยากซับซ้อน หรือคำคุ้นเคยเฉพาะกลุ่มไม่สมควรจะนำมาใช้สื่อสารในหนังสือพิมพ์ ภาษาที่ใช้ในหนังสือพิมพ์ไม่จำเป็นต้องเป็นภาษาที่สวยงามแสดงภูมิรู้ของผู้เขียน แต่ต้องเป็นภาษาที่สื่อความได้อย่างตรงไปตรงมาไม่ทำให้เกิดความคลุมเครือชวนสงสัย

นวลน้อย ตรีรัตน์ และ กนกศักดิ์ แก้วเทพ (2547 : 124) กล่าวว่า เนื้อหาข่าวในหนังสือพิมพ์มีการใช้ภาษาที่ผิดพลาด ทั้งที่เจตนาและไม่เจตนา เช่น การใช้ภาษาในการพาดหัวข่าว หรือเสนอเนื้อหาข่าวที่มีลักษณะกำกวม คลุมเครือ เสียดสี ประชดประชัน การขาดความรู้หรือทักษะในการใช้ภาษา จะทำให้เกิดความบกพร่องในการใช้ภาษาจากความรีบร้อนในการเขียนเพื่อการแข่งขันกันในเชิงธุรกิจ ตลอดจนความละเลยไม่เอาใจใส่ของหนังสือพิมพ์ในการตรวจสอบต้นฉบับก่อน

จากแนวคิดภาษาในหนังสือพิมพ์ที่กล่าวมานี้ สรุปได้ว่า การใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์ในปัจจุบันไม่ได้คำนึงถึงหลักการใช้ภาษาไทยมาก แต่มีลักษณะการใช้ภาษาเฉพาะและแปลกใหม่ เพื่อต้องการดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน จนส่งผลต่อวัฒนธรรมการใช้ภาษาของผู้อ่านหนังสือพิมพ์ เพราะฉะนั้นจึงทำให้คำย่อเกิดขึ้น เพื่อประหยัดเวลา ช่วยประหยัดเนื้อที่ และสะดวกในการติดตามอ่านข่าวด้วย

2.3 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำย่อ

คำย่อเป็นภาษาอย่างหนึ่งที่ยังใช้อยู่ในกลุ่มบุคคลสังคม คำย่อมีความหมายอย่างไร ลักษณะของคำย่อคืออะไร และการใช้คำย่อเป็นอย่างไร แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำย่อ มีดังต่อไปนี้

2.3.1 ความหมายและความสำคัญของคำย่อ

แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความหมายและความสำคัญของคำย่อ มีดังต่อไปนี้

สุชาติ พงษ์พานิช (2539 : 135-139) กล่าวว่า อักษรย่อ เป็นคำที่สร้างขึ้นโดยมีการเขียนให้สั้น อาจใช้อักษรตัวแรกในส่วนของคำมาเรียงเข้าด้วยกัน เช่น ก.พ. เป็นอักษรย่อของคำ กุมภาพันธุ์ หรืออาจตัดตัวอักษรบางตัวในส่วนหลังเหลือไว้แต่ส่วนหน้า เช่น กุมภ. เป็นอักษรย่อของคำกุมภาพันธุ์

พรพิมล ธีรคุณ โกวิท และวิโรจน์ ธีรคุณ โกวิท (2544. 7-9) กล่าวว่า การใช้อักษรย่อเป็นการพูดหรือการเขียนชื่อยาว ๆ ให้สั้นลงเพื่อประหยัดเวลา เดิมทีอักษรย่อใช้ในวิชาวิทยาศาสตร์

และคณิตศาสตร์ เช่น H แต่ในปัจจุบันอักษรย่อนี้ได้ขยายตัวใช้โดยทั่วไป เพื่อเรียกชื่อองค์กร สถานที่ และส่วนงานทั้งของราชการและเอกชนเพื่อไม่ต้องเสียเวลาในการพูดและการเขียน ประหยัดเนื้อที่และช่วยให้เขียนหรือพูดโดยใช้เวลาน้อยกว่าการใช้คำเต็ม เช่น อักษรย่อ ร.ฟ.ล. ย่อมาจาก รถไฟหลวง หรืออักษรย่อที่รุ่นเก่าใช้ เช่น คำว่า ร.ศ. ย่อมาจาก รัตนโกสินทร์ศก ซึ่งใช้กันมาตั้งแต่รัชกาลที่ 5 นอกจากนี้ยังมีคำว่า ๑พณฯ(พระเจ้าหลานเธอ) บ. (บาท) ส.ต.(สดตงค์) ฯลฯ เมื่อบ้านเมืองเจริญขยายตัวขึ้น การใช้อักษรย่อก็มีมากขึ้น เมื่อได้ฟังหรือได้อ่านข่าวสารที่มีอักษรย่อ เช่น กอ. รমন. นปช. หรือ ปปป. แล้วไม่ทราบว่าอักษรย่อเหล่านี้มีคำเต็มว่าอย่างไร ต้องเสียเวลาค้น และสืบถาม

นิภาพรรณ ศรีพงษ์ (2545 : 149-163) กล่าวว่า การเขียนอักษรย่อ คือ การใช้พยัญชนะหลักย่อชื่อคำเต็มนั้น เพื่อให้เกิดความรวดเร็วในการเขียนและการติดต่อ ปกติจะใช้พยัญชนะต้นของพยางค์มาเป็นอักษรย่อ และมีจุดที่หลังอักษรย่อนั้น

จากตัวอย่าง สรุปได้ว่า การใช้อักษรย่อในภาษาไทย เป็นการพูดหรือการเขียนชื่อยาว ๆ ให้สั้นลงเพื่อประหยัดเวลา อาจใช้อักษรตัวแรกในส่วนของคำมาเรียงเข้าด้วยกัน อาจตัดตัวอักษรบางตัวในส่วนหลังเหลือไว้แต่ส่วนหน้า และในปัจจุบันการใช้อักษรย่อนี้ได้ขยายตัวใช้โดยทั่วไป เพื่อไม่ต้องเสียเวลาในการพูดและการเขียน ประหยัดเนื้อที่และช่วยให้เขียนหรือพูดใช้เวลาสั้นกว่าการใช้คำเต็ม

Xu Yao Min (1988 : 3) กล่าวว่า การใช้คำย่อในภาษาจีน เป็นการพูดหรือการเขียนคำหรือวลีที่ยาว ๆ เพื่อประหยัดเวลา วิธีการย่อคำมี สรุปรวบยอด รวมกัน ตัดออก ฯลฯ คำย่อมีรูปแบบสั้นๆ การย่อคำแล้วมีความหมายเหมือนหรือคล้ายคลึงกันกับคำเต็ม ในปัจจุบันการใช้คำย่อได้ใช้โดยทั่วไป

จากทั้งหมดที่กล่าวมา สรุปได้ว่า ไม่ว่าจะใช้อักษรย่อหรือคำย่อ เป็นภาษาไทยหรือภาษาจีน อักษรย่อและคำย่อเป็นคำที่สร้างขึ้นโดยมีการเขียนให้สั้น เพื่อประหยัดเวลา ช่วยให้การติดต่อสื่อสารได้รวดเร็วขึ้น และในปัจจุบันการใช้อักษรย่อไทยกับคำย่อจีนมีอยู่มากมาย และลักษณะเป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งของภาษา

2.3.2 ลักษณะของคำย่อในภาษาไทยและภาษาจีน

แนวคิดเกี่ยวข้องกับลักษณะหรือการเขียนของคำย่อในภาษาไทยและภาษาจีน แบ่งเป็น 2 ประเด็นดังนี้

สุชาติ พงษ์พานิช (2539 : 140) กล่าวว่า การใช้คำย่อในภาษาไทยมี 2 ลักษณะดังนี้

1. การใช้คำย่ออย่างเป็นทางการ เป็นคำย่อที่ทางราชการกำหนดขึ้นเพื่อความสะดวกใน

การใช้ทั้งการพูดและการเขียน ซึ่งมีปรากฏอยู่ในพระราชบัญญัติ พระราชกำหนด พระราชกฤษฎีกา หรือกฎระเบียบของทางราชการ

2. การใช้คำย่อในวงเล็บเฉพาะด้าน เฉพาะสาขาอาชีพ หรือเฉพาะสถานที่ เป็นคำย่อใช้กันเฉพาะกลุ่มและอาจจะแพร่หลายในวงกว้างในเวลาต่อมา เช่น การจัดทำหนังสือพิมพ์นั้น สำนักพิมพ์แต่ละแห่งจะมีคำแนะนำเกี่ยวกับแบบในการเขียนข่าวสำนักพิมพ์ของตน

สุชาติ พงษ์พานิช (2539 : 135-139) กล่าวว่า อักษรย่อในภาษาไทยมี 2 ลักษณะ คือ

1. อักษรย่อที่มีเครื่องหมายห้ภาคกำกับ

1.1 มีเครื่องหมายกำกับทุกตัวอักษร ได้แก่ คำนำหน้านามพระราชวงศ์ วุฒิทางการศึกษา ศักการช ชื่อสถาบันการศึกษา

1.2 มีเครื่องหมายกำกับไม่ครบทุกตัวอักษร อันเนื่องจากเพิ่มตัวอักษรตัวที่ 2 ของคำหน้าลงไป เพื่อให้ไม่ซ้ำกับคำอื่น เช่น พล.อ. = พลเอก

1.3 คำย่อที่มีเครื่องหมายห้ภาคท้ายกลุ่มอักษรเพียงตำแหน่งเดียว คำย่อประเภทนี้ได้แก่ คำย่อตำแหน่งทางการเมือง ตำแหน่งทางราชการ ชื่อหน่วยราชการ และรัฐวิสาหกิจ คณะกรรมการ ต่าง ๆ เช่น รมช. = รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง ผอ. = ผู้อำนวยการ ปตท. = การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย

2. อักษรย่อที่ไม่มีเครื่องหมายห้ภาคกำกับ ได้แก่ พระปรมาภิไธยย่อของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลต่าง ๆ พระนามภิไธยย่อของพระบรมวงศานุวงศ์ชื่อส่วนราชการระดับกระทรวง ทบวง จังหวัด เช่น ภปร = พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ศธ = กระทรวงศึกษาธิการ นว = จังหวัดนครสวรรค์

จากตัวอย่าง สรุปได้ว่า ลักษณะของอักษรย่อในภาษาไทย คือ 1. อักษรย่อที่มีเครื่องหมายห้ภาคกำกับ มีเครื่องหมายกำกับทุกตัวอักษร มีเครื่องหมายกำกับไม่ครบทุกตัวอักษร และมีเครื่องหมายห้ภาคท้ายกลุ่มอักษรเพียงตำแหน่งเดียว 2. อักษรย่อที่ไม่มีเครื่องหมายห้ภาคกำกับ

Xu Rao Min (1996 : 2-5) กล่าวว่า ลักษณะของคำย่อในภาษาจีน คือ การแทนคำและวลียาว ๆ การย่อคำแล้วความหมายยังเหมือนกัน คำย่อจีนบางคำยังมีจำกัดขอบเขตกำหนดไว้ ส่วนบางคำไม่มี

ราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 67-68) กล่าวว่า หลักเกณฑ์การเขียนและการอ่านคำย่อมีดังต่อไปนี้

1. ใช้พยัญชนะต้นของพยางค์แรกของคำเป็นตัวย่อ

1.1 ถ้าเป็นคำคำเดียวให้ใช้ตัวย่อตัวเดียว แม้ว่าคำนั้นจะมีหลายพยางค์ก็ตาม ตัวอย่าง

(1) 5 วา = 5 ว (2) จังหวัด = จ. (3) 3.๐๐ นาฬิกา = 3.๐๐ น. (4) ศาสตราจารย์ = ศ.

1.2 ถ้าใช้ตัวย่อเพียงตัวเดียวแล้วทำให้เกิดความสับสน อาจใช้พยัญชนะต้นของคำถัดไปเป็นตัวช่วยด้วยก็ได้ ตัวอย่าง (1) ทหารบก = ทบ. (2) ตำรวจ = ตร. (3) อัยการ = อก.

2. ถ้าเป็นคำสมาสให้ถือเป็นคำคำเดียว และใช้พยัญชนะต้นของพยางค์แรกเพียงตัวเดียว ตัวอย่าง (1) มหาวิทยาลัย = ม. (2) วิทยาลัย = ว.

3. ถ้าเป็นคำประสม ใช้พยัญชนะต้นของแต่ละคำ ตัวอย่าง (1) ชั่วโมง = ชม. (2) โรงเรียน = รร.

4. ถ้าคำประสมประกอบด้วยคำหลายคำ มีความยาวมาก อาจเลือกเฉพาะพยัญชนะต้นของคำที่เป็นใจความสำคัญ ทั้งนี้ไม่ควรเกิน 4 ตัว ตัวอย่าง (1) คณะกรรมการประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ = กปร. (2) สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ = สปช.

5. ถ้าใช้พยัญชนะต้นของแต่ละคำแล้วทำให้เกิดความสับสน ให้ใช้พยัญชนะต้นของพยางค์ถัดไปแทน ตัวอย่าง (1) พระราชกำหนด = พ.ร.ก. (2) พระราชกฤษฎีกา = พ.ร.ฎ.

6. ถ้าพยางค์ที่มี ห เป็นอักษรนำ เช่น หลย หล ให้ใช้พยัญชนะตัวที่ออกเสียงเป็นตัวย่อ ตัวอย่าง (1) สารวัตรใหญ่ = สวญ. (2) ทางหลวง = ทล.

7. คำที่พยัญชนะต้นเป็นอักษรควบกล้ำหรืออักษรนำ ให้ใช้อักษรตัวหน้าตัวเดียว ตัวอย่าง (1) ประกาศนียบัตร = ป. (2) ถนน = ถ. (3) เปรียญ = ป.

8. ตัวย่อไม่ควรใช้สระ ยกเว้นคำที่เคยใช้มาก่อนแล้ว ตัวอย่าง (1) เมฆาชน = เม.ย. (2) มิถุนายน = มิ.ย. (3) เสนาธิการ = เสธ. (4) โทรศัพท์ = โทร.

9. ตัวย่อต้องมีจุดกำกับเสมอ ตัวย่อตั้งแต่ ๒ ตัวขึ้นไปให้จุดที่ตัวสุดท้ายเพียงจุดเดียว ยกเว้นตัวที่ใช้กันมาก่อนแล้ว ตัวอย่าง (1) ตำบล = ต. (2) รองศาสตราจารย์ = รศ. (3) พุทธศักราช = พ.ศ.

10. ให้เว้นวรรคเล็กหน้าตัวย่อทุกแบบ ตัวอย่าง (1) ประวัติของ อ.พระนครศรีอยุธยา (2) มีข่าวจาก กทม.ว่า

11. ให้เว้นวรรคระหว่างกลุ่มอักษรย่อ ตัวอย่าง (1) ศ. นพ. (2) รศ. ดร.

12. การอ่านคำย่อ ต้องอ่านเต็ม ตัวอย่าง (1) ๐๕.๐๐ น. อ่านว่า ห้า-นา-ลิ-กา (2) อ.พระนครศรีอยุธยา อ่านว่า อ่า-เพอ-พระ-นะ-คอน-สี-อะ-ยุค-ทะ-ยา ยกเว้นกรณีที่คำเต็มนั้นยาวมากและคำย่อนั้นเป็นขอมรับกันทั่วไปแล้ว อาจอ่านตัวย่อเรียงตัวไปก็ได้ ตัวอย่าง ก.พ. อ่านว่า กอ-พอ

จากทั้งหมดที่กล่าวมา สรุปได้ว่า คำย่อในภาษามีลักษณะการเขียนที่เกี่ยวข้องกับเครื่องหมายกำกับ คำย่อที่มีเครื่องหมายหัพภาคกำกับ และคำย่อที่ไม่มีเครื่องหมายหัพภาคกำกับ

2.3.3 การใช้คำย่อในหนังสือพิมพ์ไทยและจีน

ในสังคมปัจจุบันนี้มีการนำคำย่อมาใช้กันอย่างแพร่หลายทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์มีการนำคำย่อมาใช้มากขึ้น มีผู้กล่าวถึงการนำคำย่อในหนังสือพิมพ์เอาไว้ ดังนี้

กุสุมา รัศยมณี (2530 : 85) กล่าวว่า การใช้อักษรย่อสำหรับชื่อต่าง ๆ ในสื่อมวลชน ส่วนมากเป็นอักษรย่อที่ผู้อ่านเข้าใจ เพราะมีใช้เป็นทางการ หรือคุ้นเคยอยู่แล้ว เช่น กทม. ขกก. แต่มีบางชื่อที่ใช้อักษรย่อตามอำเภอใจ เช่น สนจ. ซึ่งผู้อ่านจะไม่เข้าใจ นอกจากนี้จะมีชื่อกำกับมาด้วยว่า สำนักงานเจ้าคณะจังหวัด

สนั่น ปัทมะทิน (2535 : 71) กล่าวว่า ในการใช้หนังสือพิมพ์ทั่วไปมักจะใช้อักษรย่อกันเป็นประจำ ทั้งอักษรย่อในภาษาไทย และจากภาษาต่างประเทศซึ่งเพิ่มปริมาณมากขึ้น ทางที่ดีจึงควรมีพจนานุกรมเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ใช้ เพื่อช่วยให้ความหมายของอักษรย่อ และช่วยให้เลือกใช้อักษรย่อที่นิยมใช้กัน ได้ถูกต้องยิ่งขึ้น

มาลี บุญศิริพันธ์ (2537 : 89-90) กล่าวว่า ทุกวันนี้องค์กร หน่วยงาน สถานที่ เกิดขึ้นมากมายหลายแห่ง ยากแก่การจดจำชื่อเต็มทั้งหมด จึงต้องกำหนดชื่อย่อหรือชื่อเพื่อให้เรียกง่าย จำง่าย ต้องใช้ให้ถูกต้อง กับที่เจ้าของข้อมูล และเป็นไปตามหลักสากลในการย่อคำ การย่อชื่อบางแห่งจะมีหลักเกณฑ์กำหนดไว้ เพื่อป้องกันความสับสน หนังสือพิมพ์หลายฉบับมักจัดทำคู่มือการใช้ภาษาประจำกองบรรณาธิการขึ้น เพื่อเป็นแนวทางสำหรับให้นักข่าวอ้างอิงในแนวเดียวกัน จึงควรใช้ให้เป็นประโยชน์ทุกครั้งที่สงสัยหรือไม่แน่ใจ

สุวัฒน์ บุญชาญ (2549 : 26) กล่าวว่า การเขียนอักษรย่อของหนังสือพิมพ์ ในอดีตมีการใช้ไม่มาก แต่ระยะหลังมีการใช้มากขึ้น ส่วนใหญ่เป็นอักษรย่อที่ผู้อ่านเข้าใจกันดี เช่น อักษรย่อตำแหน่ง อักษรย่อหน่วยงานและองค์กร โดยลักษณะการเขียนมีทั้งอักษรย่อมีทั้งที่ใช้เครื่องหมายหัพภาคกำกับ และไม่ใช้เครื่องหมายหัพภาคกำกับ

Duan Yu Quan (2005 : 18) กล่าวว่า การใช้คำย่อจีนในหนังสือพิมพ์จีน มีทั้งคำย่อที่ผู้อ่านเข้าใจกันดี และคำย่อที่รวมจากคำยืมต่างประเทศ คำรวมย่อจากคำยืมต่างประเทศแบบนี้ทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ยิ่งยากขึ้น แต่ก็นิยมใช้ในเมืองจีนอยู่ดีด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การใช้คำย่อไทยในหนังสือพิมพ์ไทย มีทั้งคำย่อที่ผู้อ่านเข้าใจกันดี และคำย่อที่หนังสือพิมพ์กำหนดขึ้นเองเพื่อใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการเขียนข่าว ข้อดีก็คือ การช่วยประหยัดเนื้อที่และเวลาในการเขียน ข้อเสียก็คือ ถ้าหากว่าเป็นคำย่อที่ผู้อ่านไม่คุ้นเคย อาจมีปัญหาเกิดขึ้นในการสื่อสาร การใช้คำย่อของหนังสือพิมพ์ไทย มีทั้งคำย่อที่ผู้อ่านเข้าใจกันดี และคำย่อที่หนังสือพิมพ์กำหนดขึ้นเองเพื่อใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการเขียนข่าว และการใช้คำย่อใน

หนังสือพิมพ์จีนมีอยู่มากขึ้น แต่ก็มีส่วนหนึ่งเป็นคำยืมรวมจากภาษาต่างประเทศ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจยากขึ้น แต่ก็นิยมใช้อย่างดีในปัจจุบัน

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำย่อในภาษาไทยและภาษาจีน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำย่อ ดังต่อไปนี้

สุวัฒน์ บุญชาญ (2549) ศึกษาวิจัย เรื่องการรับรู้ ความเข้าใจและความคิดเห็นของผู้อ่านต่อการนำเสนอข่าวสารโดยการใช้อักษรย่อของหนังสือพิมพ์รายวัน งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ของผู้อ่านต่อการนำเสนอข่าวสารโดยการใช้อักษรย่อของหนังสือพิมพ์รายวัน เพื่อศึกษาด้านความเข้าใจของผู้อ่านต่อการนำเสนอข่าวสาร การใช้อักษรย่อของหนังสือพิมพ์รายวัน เพื่อศึกษาถึงความคิดเห็นของผู้อ่านต่อการนำเสนอข่าวสาร โดยการใช้อักษรย่อของหนังสือพิมพ์รายวัน และศึกษาวิเคราะห์การนำเสนอข่าวสารโดยการใช้อักษรย่อของหนังสือพิมพ์รายวัน ในช่วงเดือน มกราคม - ธันวาคม 2548 ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับเฉย ๆ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยมี 2 ประเด็น คือ การใช้อักษรย่อเป็นการปล่อยข่าว และการใช้อักษรย่อเป็นการปกป้องแหล่งข่าว

น้ำเพชร สายบุญเรือน (2543) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ถ้อยคำสำนวนใหม่ในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยระหว่างปี พ.ศ. 2537-2541 ผลการวิจัย พบว่า การใช้อักษรย่อมีทั้งการใช้อักษรย่อที่ปรากฏตามหลักการย่อ ซึ่งเป็นที่เข้าใจของคนโดยทั่วไป และการใช้อักษรย่อที่ไม่ปรากฏในหลักการย่อคำ เป็นการใช้อักษรย่อที่ใช้เฉพาะกลุ่มยังไม่เป็นที่เข้าใจกัน โดยทั่วไป พบว่า มีการใช้คำย่อและอักษรย่อที่เป็นคำไทยและคำภาษาต่างประเทศ การใช้คำย่อและอักษรย่อทำให้ได้รูปของถ้อยคำสำนวนที่กะทัดรัด ซึ่งคำย่อหรืออักษรย่อบางคำผู้อ่านจะสามารถเข้าใจความหมายได้ทันทีเนื่องจากเป็นคำย่อ หรืออักษรย่อที่ใช้กันแพร่หลาย เป็นเรื่องที่กำลังอยู่ในความสนใจของผู้คน เช่น ไอเอ็มเอฟ แต่คำย่อหรืออักษรย่อบางคำก็เป็นคำที่เข้าใจกันเฉพาะกลุ่ม ไม่เป็นที่เข้าใจของคนทั่วไป ต้องอาศัยบริบทช่วยจึงจะสามารถเข้าใจความหมายได้

วัลลภา วิทาร์ภย์ (2535) ได้ทำการวิจัย เรื่องการศึกษาอักษรย่อที่ใช้เสนอข่าวในหนังสือพิมพ์รายวัน ผลการวิจัย พบว่า ประเภทของอักษรย่อที่มีการนำเสนอแบ่งตามเนื้อหา และที่มาของคำเต็มอักษรย่อที่รวบรวมได้จัดแบ่งประเภทใหญ่ ๆ ได้ 4 ประเภท คือ อักษรย่อตำแหน่ง อักษรย่อหน่วยงานและองค์กร อักษรย่อเบ็ดเตล็ดต่าง ๆ และอักษรย่อที่มาจากภาษาอังกฤษ โดยลักษณะการใช้อักษรย่อเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์รายวันแบ่งได้ 2 ส่วน คือ 1. การใช้อักษรย่อใน

พาดหัวข่าว นิยมใช้อักษรย่อที่รู้จักกันทั่วไปแล้ว 2. การใช้อักษรย่อในเนื้อหาข่าวมีลักษณะใหญ่ คือ การใช้อักษรย่อภาษาไทย มีลักษณะที่สำคัญ คือ ใช้คำเต็มภาษาไทยแล้วบอกอักษรย่อเป็นภาษาไทยไว้ในวงเล็บตอนท้ายของคำเต็ม การใช้อักษรย่อที่มาจากภาษาอังกฤษ มีลักษณะที่สำคัญ คือ ใช้คำเต็มที่เป็นภาษาไทย แล้วบอกอักษรย่อที่มาจากภาษาอังกฤษแต่เขียนเป็นภาษาไทยไว้ในวงเล็บ ข้อดีของการใช้อักษรย่อเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์รายวัน คือ ช่วยประหยัดเนื้อที่ สะดวกในการติดตามอ่านข่าว และทำให้ผู้อ่านมีความรู้เกี่ยวกับอักษรย่อ ข้อเสีย คือ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจยากถ้าอักษรย่อนั้นไม่ใช่คำที่รู้จักดี การใช้อักษรย่อไม่เหมาะสมทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสาร และการใช้อักษรย่อของหนังสือพิมพ์เป็นตัวอย่างให้เยาวชนนำไปใช้ตาม

หนิว เสี่ยวเอี้ยน 牛晓雁 (2004) ศึกษาวิจัย เรื่อง การศึกษาคำย่อและมาตรฐานในภาษาจีนกลางสมัยปัจจุบันนี้ ผลการวิจัย พบว่า การใช้คำย่อภาษาจีนกลางในสมัยปัจจุบันเป็นปรากฏการณ์ของภาษาแบบหนึ่งที้อย ๆ พัฒนาออกไปทีละขั้น กลุ่มบุคคลที่ใช้คำย่อในสังคมนี้มากขึ้น ในขณะที่เดียวกัน การใช้คำย่อได้แผ่ขยายไปมากขึ้น แต่ในขณะที่เดียวกัน ก็ใช้คำย่ออย่างไม่ถูกต้อง นักวิจัยได้ศึกษา และรวบรวมคำย่อที่ปรากฏในพจนานุกรมคำย่อจีนและชีวิตประจำวัน และจากการศึกษาวิเคราะห์คำย่อภาษาจีนในอดีตนั้นก็สามารสรูปลักษณะและกฎเกณฑ์ที่ก่อรูปและมาตรฐานของคำย่อจีนในสมัยปัจจุบัน แล้วแสดงความคิดเห็น

หลิวเจี๋ย 刘杰 (2004) ศึกษาวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์คำย่อในภาษาจีนกลางในสมัยปัจจุบัน ผลการวิจัย พบว่า การเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม เทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์ได้พัฒนาอย่างรวดเร็ว รวมทั้งแนวโน้มในทางการเปลี่ยนแปลงคำของภาษาจีนกลางในสมัยปัจจุบัน และวิธีสร้างคำศัพท์แบบพิเศษและหลายรูปแบบมาเป็นคำย่อ ทั้งหมดนี้ได้กระตุ้นการพัฒนาภาษาจีนกลางในสมัยนี้ไปได้มากทีเดียว คำย่อกับคำเต็มต้องตามด้วยลักษณะต่อไปนี้ คำย่อและคำเต็มต้องมีความหมายเหมือนกัน การออกเสียงต้องรักษาให้สัมพันธ์กัน การใช้คำย่อและคำเต็มต้องมีการลำดับเวลา ก่อนหลัง หมายถึง ต้องมีคำเต็มเกิดขึ้นก่อนจึงสามารถย่อคำเหล่านั้นได้ ประสิทธิภาพของไวยากรณ์ส่วนใหญ่ต้องเหมือนกัน คำย่อส่วนใหญ่จะเลือกพยางค์เสียงแรกของทุกกลุ่มความหมายจากคำเต็มมารวมกัน คำย่อสั้น ๆ ง่าย ๆ สีสันสดใส จังหวะชัดเจน รื่นหู และไพเราะ

หลี่ยู่่น 李润 (2012) ศึกษาวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์คำย่อในภาษาจีน ผลการวิจัย พบว่า ลักษณะการใช้ของคำย่อจีน ศึกษาในทางด้านการใช้ การเกิด และวิธีย่อคำของคำย่อจีน โดยเลือกคำย่อจีนที่ทันสมัยจากข้อความหมวดหมู่ใหญ่ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ใช้คำย่อจีนเข้าใจและรู้จากคำย่อจีนได้มากขึ้น และการใช้คำย่อจีนให้ถูกต้องมากขึ้น งานวิจัยนี้ยังกล่าวว่า การใช้คำย่อเดียวกันจะมีความหมายที่ต่างกันเหมือนอยู่ในสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมดนี้ เป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำย่อไทยและคำย่อจีน ซึ่งเป็น

ประโยชน์ในการสื่อสารให้ความรู้ด้านแนวคิด และทฤษฎีต่าง ๆ ที่การย่อคำในสิ่งพิมพ์มีนักวิจัยได้ศึกษาคำย่อที่มีจำนวนมากในแต่ละภาษา แต่ไม่พบการวิจัยเปรียบเทียบคำย่อของภาษาไทยและภาษาจีน ซึ่งไม่มีการศึกษาหรือปรากฏให้เห็นจากความรู้ของการย่อคำทั้งสองภาษา

2.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบภาษาไทยและจีน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบภาษาไทยและจีน มีจำนวนมาก ดังรายชื่อต่อไปนี้
 หทัย แซ่เจีย (2542 : 1) ศึกษาวิจัย เรื่องการเปรียบเทียบคำเสริมกริยาบอกทิศทาง “shang” “xia” ในภาษาจีนกลางกับคำภาษาไทยในลักษณะเดียวกัน

สุนทรีย์ ชัยสถาผล (2543 : 1) ศึกษาวิจัย เรื่องการศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณะนามในภาษาจีนกลางกับภาษาไทย

สุชาติพิทย์ อัมพรคณัย (2548 : 1) ศึกษาวิจัย เรื่องการศึกษาเปรียบเทียบคำว่า “le” ในภาษาจีนกลางกับคำว่า “แล้ว” ในภาษาไทย

ไพศาล สุขใจรุ่งวัฒนา (2550 : 1) ศึกษาวิจัย เรื่องการศึกษาเปรียบเทียบคำวิเศษณ์ “ZAI” และ “YOU” ในภาษาจีนกลางกับคำว่า “อีก” ในภาษาไทย

ธีรภาพ ปรดิพิจน์ (2550) ศึกษาวิจัย เรื่องการศึกษาเปรียบเทียบคำเสริมกริยาบอกทิศทาง “GUO” ในภาษาจีนกลางกับคำภาษาไทยในลักษณะเดียวกัน

จรัญญา วิชัยประเสริฐศรี (2550 : 1) ศึกษาวิจัย เรื่องการศึกษาเปรียบเทียบคำวิเศษณ์ “JU” และ “CAI” ในภาษาจีนกลางกับคำภาษาไทยในลักษณะเดียวกัน

陈楚华 “เงินฉู่ฮว่า” (2005 : 1) 研究 题名: (汉泰副词对比)。

Chen ChuHua (2005 : 1) ศึกษาวิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบคำวิเศษณ์ในภาษาจีน-ไทย

马曼娇 “หม่ามานเจียว” (2009 : 1) 研究 题名: (汉泰连词比较研究)。

Ma ManJiao (2009 : 1) ศึกษาวิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบคำเชื่อมในภาษาจีน-ไทย

番秀英 “พานซิ่วอิง” (2009 : 1) 研究 题名: (汉语和泰语个体量词对比研究)。

Pan Xiu Ying (2009 : 1) ศึกษาวิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบลักษณะนามในภาษาจีน-ไทย

张顺美 “จางซุ่นเหม่ย” (2010 : 1) 研究 题名: (汉泰语副词 “就” 和 “Kor” 与 “才” 和 “Peung/Jeung” 对比)。

Zhang ShunMei (2010 : 1) ศึกษาวิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบคำวิเศษณ์ “就 (จิ๋ว)” กับ “ก็” และ “才(ฉาย)” กับ “เพิ่ง/จึง”

何达兰 “เหอต้าหลาน” (2010 : 1) 研究 题名: (汉泰句末语气词对比研究)。

He DaLan (2010 : 1) ศึกษาวิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบคำลงท้ายในภาษาจีน-ไทย

欧丽萍 “โอรลิ่ง” (Ms. Woraphan Aosakul) (2011 : 1) 研究 题名: (汉语副词 “还、又、再” 与泰语 “IK” 和其他对应词语比较研究及偏误分析)。

Ou LiPing (2011 : 1) ศึกษาวิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบคำวิเศษณ์ “还、又、再 (hai、you、zai)” และ “อีก” ในภาษาจีนกลางกับคำภาษาไทยในลักษณะเดียวกัน

黄月清 “หวังเยว่ชิง” (Uraivan Sae-Wong) (2011 : 1) 研究 题名: (汉语时间介词“在”、“从” 与泰语相应时间词对比研究)。

Huang YueQing (2011 : 1) ศึกษาวิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบคำบุพบท “在、从 (zai、cong)” ในภาษาจีนกลางกับคำแสดงเวลาในภาษาไทยที่มีลักษณะเดียวกัน

李银珍 “หลี่อินเงิน” (2012 : 1) 研究 题名: (汉泰新词中的名词对比研究)。

Li YinZhen (2010 : 1) ศึกษาวิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบคำนามสำหรับคำใหม่ในภาษาจีน-ไทย จากข้อมูลทีกล่าวมาข้างต้นนี้ เห็นได้ว่าการเปรียบเทียบภาษาไทยและจีนในเชิงการใช้ภาษา หรือไวยากรณ์มีมากมาย โดยศึกษาชนิดของคำตามหน้าที่ในประโยค เช่น คำกริยา คำลักษณะนาม คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธาน

2.4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบคำย่อของภาษาจีนกับภาษาอื่น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบคำย่อของภาษาจีนกับภาษาอื่น มีดังต่อไปนี้

阮氏青花 “หย่วนซือชิงฮวา” (2012 : 5) 研究 题名: 汉越缩略语对比研究 (The Comparative Study of the Abbreviations in Chinese and Vietnamese) 本论文从语言来源、意义、使用范围等三个方面对汉越缩略语进行对比分析。

Ruan ShiQingHua (2012 : 5) ศึกษาวิจัย เรื่อง การศึกษาและเปรียบเทียบคำย่อจีนเวียดนาม โดยศึกษาเรื่องของคำย่อจีนเวียดนามใน 3 ด้านในด้านความเป็นมา ด้านความหมาย และด้านวิธีการใช้

钱榕 “เจียนร่ง” (2011 : 1) 研究 题名: 汉英缩略语构词对比, 本文主要从共时角度对汉英缩略语的构成使用情况对比分析

Qian Rong (2011 : 1) ศึกษาวิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบการสร้างคำย่ออังกฤษจีน โดยศึกษา เรื่องของวิธีการใช้และการสร้างคำย่ออังกฤษจีนในช่วงเวลาเดียวกัน

马云升 “หม่าอวี่นเซิง” (2011 : 3) 研究 题名: 中日缩略语比较研究, 本论文把中日文当中的缩略语分成汉日语和外来语这两大类, 进行比较研究。本论文还详细分析了缩略语与位相的关系、中日同形同义与同形异义现象。

Ma YunSheng (2011 : 3) ศึกษาวิจัย เรื่อง การศึกษาและเปรียบเทียบคำย่อจีนญี่ปุ่น โดยศึกษาเรื่องของคำย่อจีนญี่ปุ่นและคำย่อที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ และวิเคราะห์ปรากฏการณ์ในทางด้านความความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่าง

李维家“หลักเหวยเจีย” (2006 : 5) 研究 题名: 现代俄汉缩略语构成方式及规范研究 (Study of Way of Formation and Standardization of Abbreviation in contemporary Russian and Chinese) 对比分析了俄语缩略语和汉语缩略语常用的构成方式。

Li WeiJia (2006 : 5) ศึกษาวิจัย เรื่อง การศึกษาวิธีแห่งการจัดตั้งและการมาตรฐานของคำย่อในปัจจุบันรัสเซียและจีน โดยศึกษาวิธีการสร้างที่ใช้บ่อยๆในคำย่อรัสเซียจีน

张莉莉“จางลี่ลี่” (2005 : 4) 研究 题名: 英汉缩略语对比研究 (A Comparative Study of English and Chinese Abbreviations) 本文旨在通过运用对比及比较的方法来分析英汉缩略语在结构、语音、书写、语法、数字等方面的异同点。

Zhang LiLi (2005 : 4) ศึกษาวิจัย เรื่อง การศึกษาและเปรียบเทียบคำย่ออังกฤษจีน บทความนี้โดยศึกษาเปรียบเทียบในทางด้านโครงสร้าง วิธีการใช้ การออกเสียง การเขียน ไวยากรณ์ และคำย่อที่มีตัวเลข ฯลฯ

富天飞“ฟูเทียนเฟย” (2005 : 3) 研究 题名: 汉韩缩略语对比研究 (Comparative Study of Chinese and Korean Abbreviation) 说明了汉韩缩略词语的概况,对汉韩缩略词语的范畴进行描写,并在此基础上进行对比。最后论述缩略词语的构成原则。从语言来源、使用普遍性、意义性质等三个方面对汉韩缩略词语进行分类。

Fu Tian Fei (2005 : 3) ศึกษาวิจัย เรื่อง การศึกษาและเปรียบเทียบคำย่อจีนเกาหลี โดยศึกษาเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างในทางด้านโครงสร้าง ความเป็นมา วิธีการใช้ และความหมาย

จากงานวิจัยข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่า มีการศึกษาวิจัยเชิงเปรียบเทียบคำย่อระหว่างภาษาหลายภาษา เช่น จีนกับเวียดนาม อังกฤษกับจีน จีนกับญี่ปุ่น รัสเซียกับจีน จีนและเกาหลี